

ZVÍŘECÍ HRDINOVÉ

ZOO
V PLAMENECH

KATRINA CHARMANOVÁ

FRAGMENT

Zvířecí hrdinové

Výprava do Antarktidy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Katrina Charmanová

Zvířecí hrdinové – Výprava do Antarktidy – e-kniha
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZVÍŘECI
HARDINOVÉ
ZOO
V PLAMENECH

Katrina Charmanová

FRAGMENT

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, lokacemi, osobami, ať zesnulými, či živými, je zcela náhodná.

Copyright © 2019 by Katrina Charman
Interior art © 2019 by Owen Richardson
Cover art copyright © 2019 by Owen Richardson. Cover design by Nicole Brown.
Cover copyright © 2019 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Vendula Davidová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4585-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4604-4

*Pro Maddie, Piper a Riley.
S láskou na památku babičce a dědečkovi.*

Kapitola 1

FRANCIS

5. září 1940

Normandie, Francie

Francis pochodoval v kleci sem a tam. Snažil se nejančit pokaždé, když záblesk světla osvítil noční oblohu, nebo když zvuk střelby přerušil vzácné chvíle ticha. Myslel si, že hluk války už nebude vnímat, jenže teď už zůstal v ho-
lubím oddílu sám, a tak se nemohl rozptýlit povídáním s ostatními.

Pro lidi to bylo horší. Poslední nacistický útok trval už týdny a nezdálo se, že by měl někdy skončit. Muži neměli skoro vůbec čas si odpočinout nebo se najíst, než přišla další řada útoků. Nepřítel se přibližoval a upevňoval svou pozici. Britské jednotky se budou brzy muset stáhnout, nebo... Francis nedokázal ani pomyslet na jinou možnost.

Dvířka klece se rychle otevřela, až se Francis vylekal. George, ošetřovatel holubů, hodil do klece hrstku zrní a pak jemně pohladil Francise po hlavě. Holub se, jako vždycky, okamžitě uklidnil a začal se věnovat jídlu. Zběsile sezobával zrní, ale pak si uvědomil, že už nemusí s nikým závodit. Nezbyli žádní holubi, se kterými by se musel o jídlo prát.

„No tak zpomal,“ vyčínil mu George. „Nebudeš nám k ničemu, když se udusíš slunečnicí.“

Francis na něj provinile zamrkal, otevřel zobák a vyplivl zásoby zrní na zem.

„Bude to dlouhá noc,“ pravil George, zatímco si vytahoval límec těžké zelené bundy až k uším.

Francis zavrkal na souhlas. Ještě ani neskončilo léto, ale válka jako by s sebou přinesla nepříjemné chladno, které se plížilo táborem, a Francisovi z něj běhal mráz mezi pírky. V uších mu pořád zvonila ozvěna střelby. Přestal si všimnout jídla a přihopkal blíž k Georgeovi.

„Aspoň mám pořád ještě tebe, abych přišel na jiné myšlenky,“ prohlásil muž. Jemně Francise vyndal z klece a přitiskl si ho k sobě.

Tiše stáli a v dálce bylo slyšet nekončící boje. Francis cítil, že Georgeovi bije srdce stejně rychle jako jemu.

„Zajímalo by mě, jak dlouho nám zbývá,“ zašeptal George. Francisovi se sevřel žaludek. Každý voják, muž i holub, věděl, co ho ve válce čeká. A že každý den může být tím posledním. O to bylo to celé děsivější.

George se tlumeně zasmál a pak vrátil holuba zpátky do klece. „No, aspoň ty se z téhle díry brzy dostaneš. A já...“ zeslábl mu hlas. Francis si otřel hlavu o Georgeovu ruku. Byl to jediný způsob, jakým uměl svého kamaráda povzbudit.

„Počítám, že tě každým dnem vyšlou na tvou první oficiální misi,“ pravil.

Francisovi se při té představě nafoukl hrudník. Na tohle se připravoval celý svůj život. Teď, když už zbýval jako poslední, bylo jasné, že ho brzy povolají. Ta myšlenka byla jak vzrušující, tak děsivá. Pak ale viděl zkroušený výraz v Georgeově tváři a poprvé mu došlo, že se bude muset se svým kamarádem rozloučit.

George se vzbudil a vesele se usmál. „Tak si ještě užijeme ty poslední chvíle, co spolu máme. Dobrou noc, Francis.“

„Dobrou noc, Georgi,“ zavrkal holub.

George zavřel dvířka klece a lehl si hned vedle ní. Na obličej si položil tmavě zelenou helmu a během pár

minut hlasitě chrápal. Francise zajímalo, jak je možné, že jeho kamarád může tak lehce usnout i přes to všechno, co se kolem nich děje. Byl ale rád za jeho společnost, i když byl George člověk, a ne holub. A taky musel přiznat, že se mu v jeho přítomnosti snadněji usínalo.

Sezobl poslední zrnko slunečnice a pak si zobákem prohrábl modro-šedá křídla. Musela být v té nejlepší kondici. Už nějakou dobu neměl možnost se proletět, a tak byl celý ztuhlý. Doufal, že svého člověčího kamaráda nezklame, až přijde čas odejít.

Setřásl myšlenku na loučení a radši se zaměstnal sbíráním slámy a vytrháváním pírek, ze kterých si vytvořil pohodlné hnízdo v rohu klícky. Zahrabal se dovnitř a doufal, že tolik neuslyší hluk zvenku, anebo že mu aspoň nebude taková zima.

Zrovna když zavřel oči, polekal ho zvýšený hlas.

„Jaké máte zprávy?“ naléhal hlas ozývající se zvenku. Francis rozpoznal generálporučíka.

Vystrčil hlavu z hnízda a zahleděl se za drátěnou mřížku klece. Nejdřív si myslel, že generál mluví s Georgem, ale ten spal nerušeně dál. Muže, se kterým hovořil, neznal, byl rozcuchaný a sotva popadal dech. Generálporučíka však znal dost dobře, protože patřil

pod jeho jednotku od doby, co přijel před několika měsíci do Normandie.

„Zpravodajský důstojník na německé hranici říkal, že Hitler plánuje zaútočit na Británii,“ zasípal muž. Zpod helmy mu přes obličej stékala krev a měl potrhanou zabláčenou uniformu. „Přišel jsem, jak nejrychleji to šlo, abych vám předal tenhle vzkaz, pane. Nezastavil jsem, ani když na mě nacisti začali střílet.“

Kolem tábora byl natažený ostnatý drát a obranné valy byly vytvořené ze všeho, co se dalo použít, od rozbitých vozíků až po lavice z místního kostela. Francise zajímalo, jak se voják zvládl přes nepřátelskou linii dostat.

„Kdy?“ zašeptal generálporučík a těkal pohledem kolem sebe, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá.

Být holubem mělo své výhody. Lidé mohli před Francisem říkat cokoli, aniž by se nad tím museli zamýšlet. *Kromě poštovních holubů by taky měli mít holubí špióny*, pomyslel si. Akorát by byl problém s tím, jak by informace o nepříteli lidem přetlumočili. Tak či tak, Francis věděl, že by z něj byl výborný špión.

„Brzy, pane,“ odpověděl voják rychle. „Nacisti tomu říkají Operace Lvoun. Plánují zaútočit ze vzduchu. Už zamířili na naše obranné pásmo na jižním pobřeží Anglie

a na základny Královského letectva. Jakmile je zničí, zaútočí na Londýn.“

„Blitzkrieg,“ vyhrkl generálporučík s obličejem bílým jako stěna.

Francis se najednou roztrásl. Slyšel, jak si to slovo vojáci šeptají, když se obě strany staraly o zraněné. Až na to, že muži nepoužívali celý německý název. Jednoduše tomu říkali blitz – blesková válka. Útok, který by zničil všechno a všechny v cestě a srazil Británii na kolena.

„Vojíne Morgane!“ zakřičel generálporučík. Prošel kolem klícky a kopl George do boty, aby ho vzbudil.

George byl v mžiku na nohou. „Ano, pane! Zrovna kontroluju holuba, pane!“

Popadl hrstku slámy, otevřel klec a vrazil ji Francisovi přímo do tváře. Snažil se vypadat zaneprázdněně, protože jakmile už ho nebudou potřebovat jako ošetřovatele holubů, pošlou ho na bojiště. A to bylo něco, po čem netoužil ani Francis, ani George. A tak Francis začal škrabat o podlahu klícky a dělal tolik povyku, kolik jen holub uprostřed válečné zóny svede.

„Vojíne,“ začal generálporučík, pak se ale zarazil a zahleděl se do klece. „Co to k čertu ten holub dělá?“

„Nic, pane,“ odpověděl rychle George a nervózně se na Francise podíval. „To jen ten hluk...“ mávl rukou do vzduchu, ale neukázal na nic konkrétního.

Generál se zamračil. „Potřebuji poslat naléhavou zprávu do Bletchley,“ pravil. „Jestli ale tenhle holub nedokáže zvládnout trochu hluku...“ zmlkl a pozorně se na Francise zadíval.

Francis stál v pozoru. Nechtěl, aby George musel do boje, ale taky nechtěl, aby si generál myslel, že nezvládne svou práci. Jeho otec i dědeček byli poštovní holubi. Jeho prapraprapradědeček sloužil za první světové války. Holubi, kteří během války předávali důležité zprávy, byli pro lidi tím nejrychlejším způsobem komunikace. Pro Francise byla čest jít ve stopách svých předků. A nehodlal zostudit svou rodinu tím, že si lidé budou myslet, že na to nemá.

George na Francise lehce pokývl a pak se obrátil na generálporučíka. „Zvládne to, pane,“ odpověděl. „Je to ten nejlepší holub, o kterého jsem se kdy staral. Proto jsem ho tu nechával jako posledního.“

Francis se díval na svého opatrovníka a přemýšlel, jestli to myslí vážně. George k němu byl vždycky milý, ale i k ostatním holubům se choval hezky. Nikdy předtím

mu nedošlo, že by právě to mohl být důvod, proč zůstával jako poslední a proč se musel dívat, jak jeho kamarády posílají do nebezpečí.

Generálporučík si znovu změřil Francise pohledem, ale ten se ani nehnul, vyděšený a nadšený zároveň. Neodvažoval se ani mrknout.

„Tak tedy dobře,“ pravil nakonec. „Předpokládám, že ten holub je stejně naše jediná možnost. Všude kolem jsou nepřátelé a já potřebuji, aby se tato zpráva okamžitě dostala do Británie.“

Z náprsní kapsy kabátu vytáhl bloček a tužku. Když čmáral vzkaz na papír, dával si pozor, aby ho George nemohl přečíst. Na Francise ale zapomněl. Byla v něm řada čísel a písmen, šifry, které používala britská armáda na všechny zprávy. Kdyby došlo na nejhorší a nepřítel by poslíčka zajal, stejně by nemohl zprávu rozkódovat.

Generálporučík sroloval papír a George mu podal malé, jasně červené pouzdro, menší než malíček na ruce. Opatrně do něj vložil vzkaz a zašrouboval víčko. George otevřel klec a Francis popošel ke kraji, aby mu muž mohl připevnit pouzdro k noze.

George se na chvíli zastavil, oči se mu leskly, jak hladil Francise po hlavě. Ten potichu zavrkal. V tu chvíli si

přál, aby se uměl doopravdy rozloučit a poděkovat Georgeovi za všechno, co pro něj poslední měsíce dělal, jak hezky se o něj staral a dal mu pocit bezpečí v místě, kde slovo *bezpečí* neexistuje. Říct mu, že věří, že se s ním zase jednou setká. Jediné, co však uměl, bylo zavrkat. Doufal, že mu George rozumí.

„Vezmi ten vzkaz domů,“ pošeptal mu George. „Jak nejrychleji dokážeš.“ Pak se na Francise zlehka usmál. „Budeš mi chybět. Opatruj se, kamaráde.“

Francis přikývl, roztáhl křídla a modlil se, aby byla připravená na dlouhou, nebezpečnou cestu, která ležela před ním. Naposledy se na svého opatrovníka otočil a pak vyrazil. Vznášel se nad nepřátelským územím a doufal, že ve tmě si ho nikdo nevšimne. Měl namířeno do dešifrovacího střediska v Bletchley v Anglii – do svého domova.

Kapitola 2

MING

7. září 1940

Londýnská zoo, Anglie

Ming pomalu žvýkala tlustý bambusový výhonek a schovaná ve stínu svého výběhu se dívala, jak lidé zírají mezi kovové mříže a snaží se spatřit slavnou pandu velkou. Nechápala, kvůli čemu dělali takový povyk. Když jako mládě přijela do zoo, ošetřovatelé uprostřed ohrady postavili vyvýšený dřevěný stupínek se dvěma prkny z každé strany, aby mohla lézt nahoru a dolů. Ming ale nechápala, co si představovali, že bude dělat. Neuměla předvádět triky jako opice, nebyla ani tak zuřivá a hlasitá jako lvi. A rozhodně nemohla vozit děti po zoo, jako to dělali sloni.

Byla jen obyčejná panda. Nijak odlišná od ostatních

pand potulujících se po bambusových lesích v Číně. Až na to, že Ming už nebyla v Číně a rozhodně nebyla v lese.

„Už znova nepřijdou, jestli si jich nebudeš všímat,“ bručel Tang a kývl hlavou směrem k posledním návštěvníkům dne. „Chtějí vidět hlavní *hvězdu zoo*.“

Ming Tanga nevnímala, stejně jako lidi, kteří na ni ukazovali prstem a volali její jméno. Dál přežvykovala bambus. Chtěla se Tanga zeptat, proč tam nejde místo ní *on*, ale radši zůstala potichu. On byl taky panda. Proč lidi pořád chtěli vidět jen *ji*? Samozřejmě, že znala odpověď. Bylo to proto, že byla vůbec první panda v Londýně. Vlastně první panda velká, kterou kdy lidé viděli *naživo*. Z té představy se jí dělalo trochu špatně.

Kousek za ní se otevřel kovový zámek a do výběhu vešla lehce zpocená Jean. Měla červené tváře a v ruce držela kyblík s bambusem. Byla menší než průměrní lidé a měla krátké hnědé vlasy, které si spínala za ušima. Jako vždycky měla na sobě vytahanou tmavě modrou kombinézu s rukávy a nohavicemi několikrát zahnutými, aby jí úplně neplandaly. Její úbor byl celý zamazaný hnědými skvrnami a Ming doufala, že je to jenom bláto.

„Uf!“ oddechovala. „Akorát jsem vyčistila výběh velbloudům. Věřte mi, žádná sranda to není!“

Při pohledu na Ming a Tanga se usmála a potom vysypala bambus na zem. „Obávám se, že pro dnešek toho víc nebude,“ podotkla Jean. „Dochází nám úplně všechno.“

Ming pokrčila nos a přičichla k bambusu. Od doby, co začali lidé válčit, museli Jean a ostatní ošetřovatelé shánět potravu pro zvířata blíž k domovu. Zavřeli sesterskou zoo ve Whipsnade a polovinu pozemků využili k pěstování plodin jak pro zvířata, tak pro lidi. Lidské jídlo bylo na přiděl stejně jako to zvířecí. A tak místo bambusu, který obvykle dováželi z Číny, dostaly pandy výhonky, které vyrostly v Cornwallu.

Chutnaly jinak. Hořce.

Pravý bambus připomínal domov. A teď, kdy se jí vzpomínky na domov a rodinu den za dnem vytrácely, byl bambus tím jediným pojítkem, které Ming měla.

„Vypadá to, že tu máš narváno,“ podotkla Jean a hladila Ming po hlavě. „Proč nejdeš svoje fanoušky pozdravit?“

Tang si odfrkl. „Ming nepromluví ani se mnou, natož se svými *fanoušky*.“

Ming se otočila a zamračila se na něj. „To proto, že neříkáš nic zajímavého.“

Tang zvedl obočí. „A předpokládám, že lidi ano?“

Ming na to neměla odpověď. Kromě Jean ji lidé moc nezajímal. Jean ji trochu popohnala, a tak se pomalu vlekla směrem k návštěvníkům. Bylo jich míň než obvykle a jen pár dětí. Jean jim vysvětlila, že mnoho dětí bylo z Londýna evakuováno na venkov v naději, že tam pro ně bude bezpečněji.

„Ty taky, Tangu,“ povzbudila ho Jean a jemně do něj strčila. „Přece ji nenecháš na sebe strhnout všechnu pozornost.“

Tang zafuněl a k velkému nadšení návštěvníků šel za Ming.

„No podívej se na to,“ pravil muž z davu a jemně strkal holčičku se zrzavými vlasy dopředu, aby měla výhled. Na hlavě měl ošuntělou šedou čepici a Ming si všimla, že jeden rukáv bundy visel naprázdno. Nejspíš ztratil ruku následkem válečného zranění, pomyslela si Ming.

Holčička jí zamávala a zvedla do vzduchu malou plyšovou pandu.

„Podívej, Ming,“ vykřikla a mávala s plyšákem nahoru a dolů. „To jsi ty!“ Držela hračku přímo u mříží výběhu a smála se. „Ming, seznam se s Ming!“

Ming si hračku podezíravě prohlížela. Vůbec nevypadala jako ona – spíš to připomínalo zdeformovaného

jezevce než pandu. Tang ale kvůli hračkám vždycky žár-
lil, a tak se Ming před lidmi okatě předváděla, kdykoli
nějakého plyšáka zahlédla. Nebo se o to aspoň snažila,
což spočívalo v tom, že seděla a přežvykovala bambus
blíž k lidem.

Tang znova zafuněl a Ming se lehce pousmála, i když
ji zrovna sledovalo tolik lidských očí.

„Přece nebudeš jen tak sedět a civět na ně,“ vyčetl jí
Tang. „Jsou tu za zábavou. Proto nás sem převezli ze
zoo Whipsnade, abychom přilákali víc návštěvníků. Sle-
duj tohle...“ Lehl si na zem a překulil se na záda. Hol-
čička zatleskala a Tang se na Ming vítězoslavně podíval.

Válet se není žádné umění, pomyslela si. Obrátila se
zády k lidem a vydala se k Jean. Přála si být zpátky ve
Whipsnade. Měla to tam ráda. Byl tam klid a ticho. Ne-
měla pocit, že je celý den jak ve výkladní skříni. Pozo-
rovala Jean, jak zametá, když se Tang znova překulil
a málem ji při tom srazil.

„Zdá se, že Tang si to užívá,“ popichovala ji Jean
a opírala se o koště. „Proč se k němu nepřidáš?“

Ming začenicchala, pak zvedla další bambusový vý-
honek a pomalu ho žvýkala, aby Jean ukázala, co si o je-
jím návrhu myslí.

„Možná by se ti to líbilo, kdybys to zkusila,“ naléhala Jean. Pak zavrtěla hlavou a s lehkým úsměvem ve tváři se znovu pustila do zametání.

Úsměv jí však ztuhl, jakmile se rozezněl nepříjemný zvuk.

Sirény.

Ming se rozbušilo srdce, když viděla, jak lidé utíkají na všechny strany. Holčička se zrzavými vlasy v panice upustila svou plyšovou Ming.

„Tatínku!“ křičela na otce. „Moje Ming!“

Muž její prosbu nevnímal. Na obličej jí nasadil těžkou černou plynovou masku s ochrannými brýlemi a pak ji odnesl do nejbližšího protiletectvého krytu. Její nářek byl ztlumený pod maskou.

„Honem dovnitř!“ křičela Jean na Ming a Tanga. Nahnala je pod zastřešenou část výběhu. „Vrátím se co nejdřív!“

Vyběhla ven a práskla za sebou dveřmi.

Ming se podívala na Tanga. Měl stejný děs v očích jako ona. Sirény pořád houkaly, jako varování, že se blíží něco zlého.

„Bude to dobrý,“ šeptal si Tang pořád dokola. „Budeme v pořádku. Všechno bude dobrý.“